

LỄ THẬT TIN LÀNH CỦA NƯỚC ĐỨC CHÚA TRỜI

Phần 5 - Giá mà những người được cứu chuộc phải trả cho được vào Nước Đức Chúa Trời-Bài 20.

Sáng thế ký 35:1-7: Đức Chúa Trời phán cùng Gia-cốp rằng: **Hãy trỗi dậy, đi lên Bê-tên mà ở, và hãy lập nơi đó một bàn thờ cho Đức Chúa Trời, là Đấng hiện ra cùng người đang lúc chạy trốn khỏi Ê-sau, anh người.** Gia-cốp bèn nói cùng vợ con và mọi kẻ đi theo mình rằng: **Hãy dẹp các tượng thần ngoại bang khỏi giữa các người, làm cho mình được thanh sạch và thay áo xống đi.** Đoạn, chúng ta hãy trỗi dậy, đi đến Bê-tên, nơi đó ta sẽ lập một bàn thờ cho Đức Chúa Trời, là Đấng đã trả lời ta trong lúc nguy hiểm, và đã phù hộ ta trong khi đi đường. Họ bèn đưa cho Gia-cốp các tượng thần ngoại bang của mình, và các vòng đeo nơi tai; rồi người chôn mấy vật đó dưới gốc cây dẻ bộp, gần thành Si-chem. Đoạn, chúng khởi hành. Đức Chúa Trời bèn giáng sự kinh hãi cho các thành ở chung quanh đó, nên họ chẳng dám đuổi theo các con trai của Gia-cốp. Gia-cốp cùng mọi kẻ đi theo đến tại Lu-xơ (là thành Bê-tên), thuộc về xứ Ca-nan. Người lập tại đó một bàn thờ, đặt tên chốn này Ên-Bê-tên, vì là nơi Đức Chúa Trời đã hiện ra cùng người trong lúc chạy trốn khỏi anh mình.

Chúng ta đang thực hành đức tin của mình để suy gẫm và thực hành theo Lễ thật vào những Lời đã chép trong sách Sáng thế ký, là sách được Đức Giê-hô-Va phán là *đá góc quý báu, là đá đã thử nghiệm, là nền bền vững, ai tin đến đá đó sẽ không phải vơi vãi*. Những người đã được kinh qua sự thử nghiệm của Đức Giê-hô-Va được chép trong sách Sáng thế ký bắt đầu từ A-đam, là người trước nhất được Giê-hô-Va Đức Chúa Trời tạo nên trên đất này, cùng những người sanh ra từ A-đam cho tới khi dân Y-sơ-ra-ên được Đức Giê-hô-Va rút ra khỏi xứ Ê-díp-tô, là nhà nô-lệ. Trong hết thảy những người đã sống trong thời kỳ được chép trong sách Sáng thế ký, thì không phải hết thảy đều vượt qua những điều kiện của sự thử nghiệm này, mà chỉ có A-bên, con trai thứ hai của A-đam, tiếp đến là Hê-nóc, rồi Nô-ê, tiếp đến là Áp-ra-ham, là Y-sác, và Gia-cốp là những người đã vượt qua được những sự mà trong sự mưu luận của Đức Giê-hô-Va đã tạo nên để tìm người nào sẽ vâng theo tiếng phán của Ngài mà đạt được mục đích Ngài muốn từ lúc ban đầu, đó là tìm một dòng dõi thánh, một nước thầy tế lễ.

Chúng ta đã và đang tiếp tục suy gẫm những sự lạ lùng mà Giê-hô-Va Đức Chúa Trời đã tạo nên một con đường và đặt Gia-cốp vào con đường mà mọi người tin Chúa đều phải bước trên con đường đó và những người nào vượt qua được các điều kiện theo ý muốn của Giê-hô-Va Đức Chúa Trời, thì người đó sẽ được nhận lãnh một tên mới cho linh hồn mình. Người đầu tiên trong loài người mà Giê-hô-Va Đức Chúa Trời đã tạo nên trên đất này nhận được tên mới bởi Đức Chúa Trời ban cho, đó là Gia-cốp, con trai của Y-sác, cháu của Áp-ra-ham. Vì Kinh-Thánh chép về chúng ta nên điều mà Gia-cốp đã nhận được tên mới cho mình đó, cũng là tiêu chuẩn mà Đức Chúa Jêsus Christ đã đặt ở trước mặt chúng ta, như Ngài đã phán hứa:

Khải huyền 2:17: **Ai có tai, hãy nghe Lời Đức Thánh Linh phán cùng các Hội thánh: Kẻ nào thắng, Ta sẽ ban cho ma-na đang giấu kín; và Ta sẽ cho nó hòn sỏi trắng, trên đó có viết một tên mới, ngoài kẻ nhận lấy không ai biết đến.**

Khải huyền 2:17: ¹⁷ He that hath^{G2192} an ear^{G3775}, let him hear^{G191} what^{G5101} the Spirit^{G4151} saith^{G3004} unto the churches^{G1577}; To him that overcometh^{G3528} will I give^{G1325} to eat^{G5315} of the hidden^{G2928} manna^{G3131}, and will give^{G1325} him a white^{G3022} stone^{G5586}, and in the stone^{G5586} a new^{G2537} name^{G3686} written^{G1125}, which^{G3739} no^{G3762} man^{G3762} knoweth^{G1097} saving^{G1508} he that receiveth^{G2983} it.

Chữ **hòn sỏi trắng** - white^{G3022} stone^{G5586} chép trong câu 17 trên, đó là chữ ψῆφος - psephos, số 5586 của tiếng Hy-lạp có nghĩa là: *một viên đá nhỏ trắng được mài nhẵn, một hòn sỏi trắng; một sự phán quyết, mặt bàn của máy tính, mặt bàn của thẩm phán, một lá phiếu bầu, một tiếng phán, một giọng nói được tỏ ra;*

Lời Chúa đã phán và được chép trong câu 17 trên đã tỏ ra một sự mâu nhiệm về chữ *một hòn sỏi trắng*.

Hòn sỏi trắng mà Chúa Jêsus đã phán đây là nói về công việc của sự phán xét tại tòa án của Ngài, vì sách Khải huyền được chép xuống bởi sứ đồ Giăng trong thời kỳ đế quốc La-mã cai trị, thì tại nơi bàn của vị thẩm phán trong các tòa án từ thời cổ đại truyền lại luôn có hai hòn sỏi, một hòn màu đen và một hòn màu trắng. Khi thẩm phán đặt hòn sỏi màu đen cho bị cáo nào, thì bị cáo đó bị kết án là kẻ có tội. Còn đối với bị cáo nào nhận được hòn sỏi trắng, thì người đó là vô tội, không bị kết án.

Việc Chúa Jêsus ban cho người nào thắng hơn tội lỗi của xác thịt mình để vâng giữ và làm theo Lời của Đức Chúa Trời, thì người đó sẽ được Đức Chúa Jêsus Christ ban cho một hòn sỏi trắng, nghĩa là người đó đã thắng hơn mọi tội lỗi và như vậy, người đó được coi là thánh đồ, vì Kinh-Thánh có chép rằng: **Cho nên chúng ta đều ở trong thân thể này, dầu ra khỏi, cũng làm hết sức để được đẹp lòng Chúa. Bởi vì chúng ta thấy đều phải ứng hầu trước tòa án Đấng Christ, hầu cho mỗi người nhận lãnh tùy theo điều thiện hay điều ác mình đã**

làm lúc còn trong xác thịt. (2 Cô-rinh-tô 5:9-10).

Khải huyền 3:12: **Kẻ nào thắng, Ta sẽ cho làm trụ trong đền Đức Chúa Trời Ta, và người sẽ không ra khỏi đó nữa; Ta lại sẽ lấy Danh Đức Chúa Trời Ta, danh của thành Đức Chúa Trời Ta, là Giê-ru-salem mới từ trên trời, bởi Đức Chúa Trời Ta mà xuống, cùng Danh mới của Ta, mà viết trên người.**

Chữ **Danh** trong ngôn ngữ Hê-bơ-rơ cũng như ngôn ngữ Hy-lạp, là ngôn ngữ được Đức Chúa Trời dùng để chép Kinh-Thánh hoặc Cựu-ước, hoặc Tân-ước, có nghĩa là: *Uy-quyền, Thanh Danh, Bôn Tánh, Sự Tôn Trọng.*

Ngay khi Gia-cốp nghe tiếng Đức Chúa Trời phán với mình rằng: **Hãy trỗi dậy, đi lên Bê-tên mà ở, và hãy lập nơi đó một bàn thờ cho Đức Chúa Trời, là Đấng hiện ra cùng người đang lúc chạy trốn khỏi Ê-sau, anh người.** Thì ngay lập tức, Gia-cốp truyền lệnh cho mọi người trong nhà của mình, luôn với các tôi tớ của người rằng: **Hãy dẹp các tượng thần ngoại bang khỏi giữa các người, làm cho mình được thanh sạch và thay áo xống đi. Đoạn, chúng ta hãy trỗi dậy, đi đến Bê-tên, nơi đó ta sẽ lập một bàn thờ cho Đức Chúa Trời, là Đấng đã trả lời ta trong lúc nguy hiểm, và đã phù hộ ta trong khi đi đường.**

Đây là mạng lệnh rất quan trọng đối với tuyển dân của Đức Chúa Trời, nhưng có những người mang danh người tin Chúa, lại thắc mắc rằng: *Đức Chúa Trời đã mạng lệnh cho Gia-cốp phải làm điều này, mà sao Gia-cốp lại bắt cả nhà mình phải dẹp bỏ các tượng thần ngoại bang và phải làm cho mình được thanh sạch, trong khi Gia-cốp đã sống trong nhà của La-ban, chứ không phải sống giữa dân ngoại, mà trong suốt thời gian người sống với La-ban đó không thấy Lời Chúa chép gì các tượng thần của người ngoại bang và vào thời kỳ đó Đức Chúa Trời chưa ban luật pháp cho loài người?*

Tạ ơn Đức Chúa Trời đã dùng hơi thở của Ngài để tạo nên loài người chúng ta, tức là linh hồn, chứ không phải là thân hình của loài người. Vì Đức Chúa Trời là Thần Linh, như gió, là thể khí, nên hơi thở của Đức Chúa Trời là Thần Linh và sự sống, nên được chép là **sanh khí** (theo âm Hán-Việt thì chữ **sanh** có nghĩa là *sống, khí* là *gió*, là *không khí*). Đức Chúa Trời đã dùng hơi thở ra từ miệng Ngài để tạo nên loài người chúng ta và ngay tại trong *linh hồn của loài người* đã có mọi sự giống như Đức Chúa Trời, trong sự công bình và Lẽ thật, mà khi nói đến Lẽ thật là nói về Thần Linh của Đức Chúa Trời.

Khi Gia-cốp đã từng được ở với La-ban và nhận được những sự ban cho của La-ban, như Lê-a và Ra-chê là hai con gái của La-ban, cùng với Xinh-ba và Bi-la là hai con đòi của La-ban và qua những sự mà Gia-cốp đã nhận được từ La-ban mà người có được mười một con trai và một con gái (*tính đến thời điểm mà Lời Chúa được chép đây*), thì những điều mà Gia-cốp đã nhận được đó là bóng về linh hồn của những người tin Chúa khi đã nhờ quyền phép của Đức Thánh Linh và của Lẽ thật mà được tái sanh mà sanh các bông trái thuộc về sự sống đời đời, thì ngọn đèn của Đức Giê-hô-Va nơi linh hồn người ấy liền được thắp sáng và linh hồn của người ấy được phục hồi các khả năng, các chức năng thuộc về sự sống của linh hồn mình. Bấy giờ, linh hồn người ấy bắt đầu nghe được tiếng của Đức Thánh Linh (Thần của Đức Chúa Trời) và hiểu được những điều mình cần phải làm theo sự công bình của Đức Chúa Trời. Vì tại nơi linh hồn của chúng ta đã có luật pháp của Đức Chúa Trời và đó là lý do khi Môi-se ban luật pháp của Đức Chúa Trời cho dân Y-sơ-ra-ên tại nơi đồng vắng Si-na-i, người đã nói với dân Y-sơ-ra-ên rằng: **Điều răn này mà ta truyền cho người ngày nay chẳng phải cao quá người, hay là xa quá cho người. Nó chẳng phải ở trên trời, để người nói rằng: Ai sẽ lên trời đem nó xuống cho chúng tôi nghe, đừng chúng tôi làm theo? Nó cũng chẳng phải ở bên kia biển, để người nói rằng: Ai sẽ đi qua bên kia biển, đem nó về cho chúng tôi nghe, đừng chúng tôi làm theo? Vì Lời này rất gần người, ở trong miệng và trong lòng người, để người làm theo nó.** (Phục truyền luật lệ ký 30:11-14)

Khi linh hồn nào được nghe tiếng Đức Chúa Trời phán với mình, thì ấy là Đức Thánh Linh khiến cho ngọn đèn của linh hồn người đó được thắp sáng để nhận biết Đức Chúa Trời đã phán với mình. Nhưng phần nhiều người vì quá lo lắng cho những sự thuộc về xác thịt mình, nên người ấy không nhận biết tiếng của Đức Chúa Trời phán với mình, nên những người đó bị phán xét và người ta sẽ thắc mắc rằng: *tôi có được nghe tiếng Chúa phán với tôi khi nào?*

Tại đây người tin Chúa phải biết Lẽ thật này, đó là trong Lời của Đức Chúa Trời có sự sống, sự sống là sự sáng của loài người. Vì loài người chúng ta cũng như muôn vật được Đức Chúa Trời tạo nên bằng Lời của Ngài, nghĩa là bằng hơi thở ra từ miệng của Ngài, nên khi chúng ta nghe Lời của Đức Chúa Trời, không phải là luật pháp văn tự mà người ta có thể nói ra, công bố ra, mà là Lẽ thật, là Luật pháp của Thánh Linh sự sống, mà linh hồn của loài người chúng ta là một ngọn đèn của Đức Giê-hô-Va đặt trong thân hình của loài người, nên khi chúng ta được nghe Lời hằng sống và bền vững của Đức Chúa Trời thì Đức Thánh Linh sẽ khiến cho ngọn đèn

của Đức Giê-hô-Va trong mỗi một người chúng ta được thấp sáng và Đức Thánh Linh sẽ đặt các Lời mà linh hồn chúng ta vừa được nghe đó, hoặc sẽ được nghe mà chúng ta tin cậy, vâng giữ và làm theo các Lời đó, khiến linh hồn chúng ta được phục hồi sự sống mình, như Kinh-Thánh đã chép:

2 Sa-mu-ên 22:29-31: Đức Giê-hô-va ôi! thật Ngài là ngọn đèn tôi, và Đức Giê-hô-va sẽ chiếu sáng sự tối tăm tôi. Nhờ Ngài tôi sẽ xông ngang qua đao binh, cậy Đức Chúa Trời tôi, tôi vượt khỏi tường thành. Còn Đức Chúa Trời, các đường của Ngài vốn là trọn vẹn, Lời của Đức Giê-hô-va là tinh tường. Ngài là cái thuẫn cho mọi người nương nấu mình nơi Ngài.

Thi-Thiên 18:28-33: Chúa thấp ngọn đèn tôi: Giê-hô-va Đức Chúa Trời tôi, soi sáng nơi sự tối tăm tôi. Nhờ Ngài tôi sẽ xông ngang qua đao binh, cậy Đức Chúa Trời tôi, tôi sẽ vượt khỏi tường thành. Còn Đức Chúa Trời, các đường lối Ngài là trọn vẹn; Lời của Đức Giê-hô-va đã được luyện cho sạch; Ngài là cái khiên cho những kẻ nào nương nấu mình nơi Ngài. Trừ ra Đức Giê-hô-va, ai là Đức Chúa Trời? Ngoại Đức Chúa Trời chúng tôi, ai là hòn đá lớn? Đức Chúa Trời thất lũng tôi bằng năng lực, và ban bằng đường tôi. Ngài làm cho chân tôi lẹ như chân con nai cái, và để tôi đứng trên các nơi cao của tôi.

Bây giờ chúng ta có thể hiểu lý do khiến Gia-cốp truyền cho cả nhà mình: **Hãy dẹp các tượng thần ngoại bang khỏi giữa các người, làm cho mình được thanh sạch và thay áo xống đi. Đoạn, chúng ta hãy trỗi dậy, đi đến Bê-tên, nơi đó ta sẽ lập một bàn thờ cho Đức Chúa Trời, là Đấng đã trả lời ta trong lúc nguy hiểm, và đã phù hộ ta trong khi đi đường.**

Chính sự sáng thật của Đức Chúa Trời qua tiếng Ngài phán với Gia-cốp đã thấp sáng ngọn đèn của Ngài nơi Gia-cốp khiến người hiểu được điều mình cần phải làm theo mạng lệnh của Đức Chúa Trời.

Đức Chúa Trời phán với linh hồn người ta hoặc trong chiêm bao hoặc trong bất kỳ hoàn cảnh thể nào, vì Đức Chúa Trời biết rõ các tạo vật mà Ngài đã dựng nên, vậy nên, qua tiếng phán của Đức Thánh Linh mà các tôi tớ thật của Ngài nhận biết công việc mình phải làm để chặn giữ bấy chiền mà Đức Chúa Jê-sus Christ đã giao phó cho mình, như sứ đồ Phao-lô đã viết và gửi thư cho những người Hê-bơ-rơ ở thành Giê-ru-sa-lem:

Hê-bơ-rơ 3:12-19: Hỡi anh em, hãy giữ lấy, kẻo ai trong anh em có lòng dữ và chẳng tin mà trái bỏ Đức Chúa Trời hằng sống chẳng. Nhưng hằng ngày anh em hãy khuyên bảo lẫn nhau, đang khi còn gọi là “Ngày nay”, hầu cho trong anh em không ai bị tội lỗi dỗ dành mà cứng lòng. Vì chúng ta đã được dự phần với Đấng Christ, miễn là giữ lòng tin ban đầu của chúng ta cho vững bền đến cuối cùng, trong khi còn nói rằng: Ngày nay nếu các người nghe tiếng Ngài, thì chớ cứng lòng, như lúc nổi loạn. Vả, ai là kẻ nghe tiếng Ngài rồi nổi loạn, há chẳng phải những người nhờ Môi-se dẫn ra khỏi xứ Ê-díp-tô sao? Đức Chúa Trời đã giận ai trong bốn mươi năm? Há chẳng phải giận những kẻ phạm tội, mà thầy họ đã ngã trong đồng vắng sao? Ngài lại thề với ai rằng không được vào sự yên nghỉ của Ngài? Há chẳng phải với những người không vâng lời sao? Vả, chúng ta thấy những người ấy không thể vào đó được vì cố không tin.

Đức Thánh Linh sẽ phán với linh hồn của những người tin Chúa đang khi họ nghe Lời của Đức Chúa Trời được rao giảng ra bởi các tôi tớ của Ngài, hoặc đang khi người đó đọc Kinh-Thánh, như Lời Chúa đã chép:

Hê-bơ-rơ 4:1-10: Vậy, đang khi còn có lời hứa cho vào sự yên nghỉ Chúa, hãy lo sợ, kẻo trong chúng ta có ai bị trừ ra chẳng. Vì tin lành này đã rao truyền cho chúng ta cũng như cho họ; những Lời họ đã nghe không ích chi hết, vì trong khi nghe, chẳng lấy đức tin nhận lời đó thuộc về mình. Về phần chúng ta là kẻ đã tin, thì vào sự yên nghỉ, như Đức Chúa Trời đã phán rằng: Đây là lời thề Ta đã lập trong cơn thịnh nộ: Chúng nó sẽ chẳng hề vào sự yên nghỉ của Ta! Dầu vậy, công việc của Ngài đã xong rồi từ buổi sáng thế. Vì luận về ngày thứ bảy, có chép rằng: Ngày thứ bảy Đức Chúa Trời nghỉ cả các công việc Ngài. Lại một chỗ khác có chép rằng: Chúng nó sẽ chẳng hề vào sự yên nghỉ của Ta. Như vậy, vì đã dành cho mấy người phải vào đó, và vì những kẻ nghe tin lành ấy trước nhất đã không vào đó bởi chẳng tin, nên về sau lâu lắm, trong một thư của Đa-vít, Chúa lại định một ngày nữa gọi là “Ngày nay”, như trên kia đã dẫn rằng: Ngày nay nếu các người nghe tiếng Ngài, thì chớ cứng lòng. Vả, nếu Giô-suê đã cho họ yên nghỉ, thì chắc sau không còn nói về một ngày khác nữa. Vậy thì còn lại một ngày yên nghỉ cho dân của Đức Chúa Trời. Vì ai vào sự yên nghỉ của Đức Chúa Trời, thì nghỉ công việc mình, cũng như Đức Chúa Trời đã nghỉ công việc của Ngài vậy.

Khi Gia-cốp nghe tiếng Đức Chúa Trời phán với mình rằng: **Hãy trỗi dậy, đi lên Bê-tên mà ở, và hãy lập nơi đó một bàn thờ cho Đức Chúa Trời, là Đấng hiện ra cùng người đang lúc chạy trốn khỏi Ê-sau, anh người.** Thì ngay lập tức Gia-cốp hiểu mình phải làm gì, nghĩa là Gia-cốp phải ngay lập tức đưa hết thầy mọi

người thuộc về mình rời khỏi Si-chem để tới Bê-tên mà ở, mà ý nghĩa của chữ Bê-tên đó là *“nhà của Đức Chúa Trời”, nơi ở của thần thánh, nơi ở của những người anh hùng, của những người có quyền phép, của những người có danh chức lớn, của những người có sức mạnh, nơi của những sự vĩ đại, nơi ẩn náu, trú ẩn của người và súc vật, thân thể của con người, nơi ở của ánh sáng và bóng tối, nơi chứa được cả gia đình, cho các gia đình cùng dòng dõi, gia đình và các con cháu, gia đình của các con cháu như một tổ chức; Gia-cốp cũng hiểu được ý nghĩa của chữ mà sống, nghĩa là cho sự sống của linh hồn người và những người theo mình có nơi ở, nơi cư trú, để lưu lại, để chờ đợi, để chịu đựng, ở lâu dài;*

Tự nơi linh hồn của Gia-cốp biết Đức Chúa Trời là Thánh, nên để có thể lập cho Đức Chúa Trời một bàn thờ, thì hết thấy mọi người trong nhà của Gia-cốp và chính Gia-cốp cũng phải làm cho sạch mình khỏi, đó là **phải dẹp bỏ các tượng thần ngoại bang khỏi giữa các người, làm cho mình được thanh sạch và thay áo xống đi.**

Trong thực tế là nơi Gia-cốp đã ở với La-ban thì không có các dân ngoại sống tại nơi đó, nhưng ý nghĩa của chữ **các thần - gods**^{H430} chép trong Sáng thế ký 35 câu 2 mà chúng ta đã đọc, đó là chữ אֱלֹהִים - 'elohiym, số 0430 của tiếng Hê-bơ-rơ, có nghĩa là: *sự cai trị, sự cầm quyền, kẻ chế ngự, thần linh, sự ảnh hưởng tới ý thức, tới hành động, tới tâm trí, tới tư tưởng của người ta nào tiếp nhận, vâng giữ và sợ hãi nó;*

Vì Đức Chúa Trời là Thần Linh chí cao, Ngài là thánh, nên những người muốn được đến gần để hầu việc và thờ phượng Đức Chúa Trời cũng phải nên thánh từ nơi lòng của người ta, nghĩa là từ nơi linh hồn, trong tư tưởng, sự suy nghĩ, những sự toan tính, những sự ao ước của người ấy phải thanh sạch, không có bất kỳ một sự ham muốn nào dành cho xác thịt của người ấy, nhưng hết thấy đều quy vinh hiển cho Đức Chúa Trời.

Trong cuộc sống hiện tại, người ta sử dụng các loại máy tính hoặc Computer, hoặc Lap top, thì trước khi người ta cài đặt chương trình mới như Windows hoặc hệ điều hành mới, người ta được yêu cầu phải Format, làm sạch ổ cứng có các phần mềm không tương thích với Hệ điều hành mới, để tránh bị xung đột (Conflict).

Cũng một lẽ ấy, hết thấy những sự ban cho của Đức Chúa Trời đều thuộc về Thần Linh thánh khiết và công bình, sẽ được đặt vào nơi linh hồn của người tin Chúa để nhờ những sự được ban cho đó mà linh hồn của người tin Chúa mới có thể sống trong sự thánh khiết và công bình của Đức Chúa Trời.

Nơi tâm trí của loài người xác thịt từ trong lòng mẹ đã bị cầm buộc bởi quyền lực của tội lỗi trải ba, bốn đời trước mình, nên khi sanh ra khỏi lòng mẹ thì những quyền lực thuộc về tội lỗi của tổ phụ sẽ bắt đầu hành động trong thân thể xác thịt của người đó.

Như vậy, dù Gia-cốp và các đầy tớ của Gia-cốp có sống trong nhà của La-ban, thì trong thân thể xác thịt của họ vẫn còn những quyền lực thuộc về tội lỗi đến từ tổ phụ mình ẩn náu, nhưng vì Gia-cốp sống trong nhà của La-ban thì những quyền lực đó không có cơ hội để hoạt động, cho đến khi Gia-cốp và những người trong nhà của Gia-cốp rời khỏi nơi thuộc về La-ban, thì những quyền lực đó sẽ trở lại hoạt động khi chúng có cơ hội. Việc Gia-cốp phải đi đến Bê-tên để ở đó là bóng về một nơi mà sự sáng thật của Đức Chúa Trời sẽ được công bố ra, hầu cho những người tin Chúa sẽ nhận được những sự trang bị của Đức Thánh Linh. Vậy nên mọi người tin Chúa phải làm sạch lòng mình khỏi mọi tội lỗi để vấn vương, hầu khi họ tới nơi thuộc về Đức Thánh Linh cai trị, họ sẽ không bị phán xét, nhưng được nhận lãnh những sự ban cho của Đức Thánh Linh để gây dựng linh hồn mình trong quyền phép của Lời của Đức Chúa Trời hằng sống.

Trong bài trước chúng ta đã biết điều Giê-hô-va Đức Chúa Trời đã phán qua tiên tri Ê-xê-chi-ên rằng: **Hễ người nào trong nhà Y-sơ-ra-ên mang thần tượng mình vào lòng, và đặt trước mặt mình sự gian ác mình làm cho vấp phạm, nếu người ấy đến cùng kẻ tiên tri, thì Ta, Đức Giê-hô-va, chính Ta sẽ trả lời cho nó y như thần tượng đồng nhiều của nó, hầu cho Ta bắt được nhà Y-sơ-ra-ên trong chính lòng nó, vì chúng nó nhân thần tượng mình mà xa lạ Ta.**

Chữ **thần tượng** đó không phải là các tạo vật do người ta chế ra, mà là những sự đồn luỹ đã và đang cai trị trong tư tưởng, trong lòng của những người tham muốn quyền lực, tham muốn danh vọng, tham muốn của cải vật chất, tham muốn những sự giàu có của đời này, cùng sự tham muốn nhục dục của xác thịt, mà người ta muốn cầu xin Đức Chúa Trời ban cho mình, thì những tư tưởng đó bị coi là gớm ghiếc ở trước mặt Đức Chúa Trời.

Tại điểm này, chúng ta phải biết rằng, những sự mà Giê-hô-va Đức Chúa Trời đã gớm ghiếc đó là đến từ ma quỷ, vì ma quỷ biết những sự mà Giê-hô-va Đức Chúa Trời gớm ghiếc đó, nên chúng sẽ lừa dối khiến loài người xác thịt sa vào những sự ô-úế đó và khi người ta để những sự đó tiếp tục hành động trong lòng của mình, thì ma quỷ sẽ hợp pháp cai trị thân thể xác thịt của những người đó, khiến người ta tranh chiến nhau, để chiếm đoạt những sự mình muốn cho xác thịt mình. Ngay cả những người mang danh là người tin Chúa, thậm chí những

người giữ chức vụ trong hàng giáo phẩm, tức là những người có chức quyền trong các tổ chức gọi là Hội-Thánh (với các tên gọi, danh xưng khác nhau) cũng vì để những sự tham muốn đó trong lòng mà họ dùng trí khôn của xác thịt mình để chiếm lấy chức vụ đó, chiếm lấy chức trọng trong các tổ chức đó, để có cơ hội chiếm đoạt, sở hữu những sự mà lòng của họ tham muốn, chứ không phải họ nhảy vào các chức vụ đó để có cơ hội thờ phượng Đức Chúa Trời.

Khi quyền lực của ma quỷ chiếm được thân thể xác thịt của những người có chức vụ đó, thì chúng cũng sẽ cai trị luôn những người đi theo, noi theo và hiệp một với những kẻ đang cai trị mình, khiến họ cũng mang các thần tượng đó trong lòng mình và môi miệng họ sẽ nói ra, rằng: **“vì Đức Chúa Trời là toàn năng, Ngài là Đấng giàu có, Ngài là Đấng ban phước nên khi mình đã tin Chúa và thờ phượng Chúa thì mình xin cái gì thì Chúa cũng cho! Vì mình là con cái của Đấng giàu có thì mình phải giàu có để khi làm chứng đạo cho những người chưa tin Chúa thì người ta mới tin chứ!”**

Chính vì họ tin theo đạo lý giả dối đó mà họ dạy người khác cách cầu xin Chúa cho mình được giàu có, xin Chúa cho mình có nhà cao, cửa rộng, có tiền của, có tài sản để họ có bằng chứng để làm chứng cho những người chưa tin Chúa trong thế gian này biết rằng, hễ ai tin Chúa thì cầu xin Chúa bất kỳ điều gì thì Chúa sẽ ban cho!

Vì những người đó đã chưa được nghe Lời hằng sống và bền vững của Đức Chúa Trời, là các Lời chỉ được Đức Thánh Linh tỏ ra cho những người được Ngài chọn để làm **“kẻ truyền giải”**, để rao giảng Tin-Lành thật cho những người nào có lòng kính sợ Đức Chúa Trời và yêu mến Đức Chúa Jêsus Christ, hầu cho linh hồn của những người đó được nghe Lời của Đức Chúa Trời hằng sống và chỉ những người nào được nghe Lời hằng sống và bền vững của Đức Chúa Trời thì linh hồn người ấy mới được tái sinh và mới được sự sống đời đời mà thôi.

Vì rất nhiều người tin có Đức Chúa Trời, tin có Đức Chúa Jêsus Christ, nhưng họ đã không tìm kiếm cho được nghe Lẽ thật, là Lời hằng sống và bền vững của Đức Chúa Trời, mà họ chỉ được nghe Lời Chúa chép thành văn tự trong Kinh-Thánh, mà những sự giảng dạy của những người không được Đức Thánh Linh chỉ định, linh hồn những người đó chưa được tái sinh bằng quyền phép của Đức Thánh Linh và của Lẽ thật, nên các lời giảng ra từ môi miệng của họ cũng chỉ là xác thịt mà thôi, không thể giúp chi cho sự sống lại của linh hồn mình, vì Chúa Jêsus đã phán: **“Hễ chi sanh bởi xác thịt là xác thịt; hễ chi sanh bởi Thánh Linh là thần. Chớ lấy làm lạ về điều Ta đã nói với người: Các người phải sanh lại. Gió muốn thổi đâu thì thổi, người nghe tiếng động; nhưng chẳng biết gió đến từ đâu và cũng không biết đi đâu. Hễ người nào sanh bởi Thánh Linh thì cũng như vậy.”** (Giăng 3:6-8).

Lời Chúa chép thành văn tự đó là con đường mà mọi người tin Chúa phải đi theo và dù mọi người đều có thể đọc được các Lời được chép thành văn tự đó, thì như người ta không thể ăn gạo sống, là thứ người ta gọi là lương thực đó mà được sống thể nào, thì người ta cũng không thể nhờ sự người ta thuộc Kinh-Thánh mà được sự sống lại cho linh hồn mình, vì Kinh-Thánh được chép thành văn tự đó chỉ ra cho người ta biết tội lỗi cùng biết hậu quả của tội lỗi là sự chết, nhưng luật pháp đó lại không thể ban cho người ta sự sống lại và sự sống đời đời. Chính luật pháp được chép thành văn tự của Kinh-Thánh đó cũng không thể giúp cho người ta có sức để làm theo luật pháp của Đức Chúa Trời và ngay cả khi một người muốn làm theo luật pháp của Đức Chúa Trời cũng không có sức để làm theo được, vì thân thể xác thịt của người ấy đã bị bán cho tội lỗi từ người ấy còn nằm trong bụng mẹ. Nhưng hết thấy loài người cần phải biết Kinh-Thánh, vì Lời Chúa chép trong Kinh-Thánh làm chứng về loài người chúng ta và Kinh-Thánh làm chứng về Đức Chúa Jêsus Christ. Vì thế cho nên, loài người không thể bỏ Kinh-Thánh được, vì Kinh-Thánh là con đường dẫn người ta đến với Đấng Christ, là Đấng cứu chuộc loài người.

Gọi Kinh-Thánh là con đường dẫn người ta đến với Đấng Christ, vì Kinh-Thánh làm chứng về Đức Chúa Jêsus Christ, là Đấng đến thế gian này để làm chứng cho Lẽ thật, là làm chứng về quyền phép của Đức Chúa Trời được đặt trong Lời của Đức Chúa Trời được chép thành văn tự trong Kinh-Thánh. Vì trong ngày Đức Chúa Trời ban luật pháp của Ngài cho dân Y-sơ-ra-ên tại núi Si-nai, Đức Chúa Trời đã lập giao ước với dân Y-sơ-ra-ên, cũng như lập với hết thấy những người sẽ tin Lời Đức Chúa Trời mà tiếp nhận các mạng lệnh cùng các điều răn của Ngài và làm theo, thì dân Y-sơ-ra-ên cũng như hết những người nào sẽ tin và làm theo Lời của Đức Chúa Trời, thì linh hồn của dân Y-sơ-ra-ên cùng linh hồn của những người đó sẽ được sự sống lại và được sự sống đời đời. Hết thấy những người đó sẽ trở nên một dân thánh, một nước thầy tế lễ cho Đức Chúa Trời.

Lê-vi ký 18:1-5: Đức Giê-hô-va lại phán cùng Môi-se rằng: Hãy nói cùng dân Y-sơ-ra-ên rằng: Ta là Giê-hô-va Đức Chúa Trời các ngươi. Các ngươi chớ làm theo những điều người ta làm hoặc tại xứ Ê-díp-tô, là nơi các ngươi đã kiều ngụ, hoặc tại xứ Ca-na-an, là xứ Ta dẫn các ngươi đi đến: chớ đi theo thói tục họ. Các ngươi hãy tuân mạng lệnh của Ta, gìn giữ luật pháp của Ta đừng noi theo: Ta là Giê-hô-va Đức

Chúa Trời các người. Vậy, hãy giữ luật pháp và mạng lệnh của Ta, người nào làm theo, thì sẽ nhờ nó mà được sống: Ta là Đức Giê-hô-va.

Bản King James version chép câu 5 trên như sau: ⁵You shall therefore keep^{H8104} my statutes^{H2708}, and my judgments^{H4941}: which^{H834} if a man^{H120} do^{H6213}, he shall live^{H2425} in them: I am the LORD^{H3068}.

Có nghĩa là: *Vậy nên các người hãy vâng giữ các mạng lệnh của Ta, cùng các phán quyết của Ta: Nếu người nam (A-đam, người bề trong, linh hồn) nào làm theo, người đó (linh hồn đó) sẽ được sự sống khỏe mạnh, sự sống thành công, sự sống thịnh vượng, được sự sống lại và sự sống đời đời theo như các điều đã chép trong các mạng lệnh đó: Ta là Đức Giê-hô-va (Đấng Tự Hữu-Hằng Hữu).*

Mạng lệnh của Giê-hô-va Đức Chúa Trời rất quan trọng mà Đức Chúa Trời muốn tuyển dân của Ngài phải hiểu thật đầy đủ và làm theo cách chính xác, vì Đức Giê-hô-va đã phán rất rõ ràng: *Nếu linh hồn nào (người nam được chép đây không nói đàn ông hay đàn bà, nhưng chép là A-đam, tức là loài người nói chung, là linh hồn của người ta hoặc của người nam hoặc của người nữ) làm theo trong sự hiểu biết chi tiết các điều khoản trong các mạng lệnh đó, thì linh hồn của người đó sẽ được sự sống cách đầy đủ, trọn vẹn với tất cả những sự vốn thuộc về một người, mà mười hai con trai và một con gái của Gia-cốp đó là bóng về những sự vốn thuộc về sự sống đời đời phải có trong loài người được dựng nên theo ảnh tượng của Đức Chúa Trời.*

Ê-phê-sô 4:20-24: Nhưng anh em học cho biết Đấng Christ thì chẳng phải như vậy, vì anh em đã nghe đạo Ngài, và được dạy dỗ trong Ngài (y theo lẽ thật trong Đức Chúa Jê-sus) rằng anh em phải bỏ cách ăn nết ở ngày trước, thoát lột người cũ là người bị hư hỏng bởi tư dục dõ dãnh, mà phải làm nên mới trong tâm trí mình theo Lẽ thật (*And be renewed in the spirit of your mind*), và mặc lấy người mới, tức là người đã được dựng nên giống như Đức Chúa Trời, trong sự công bình và sự thánh sạch của lẽ thật.

Việc Gia-cốp và mọi người trong nhà của Gia-cốp phải lột bỏ các thần ngoại bang đó là bóng về việc mọi người tin Chúa, khi đã nhận được những sự ban cho của Đức Thánh Linh và nhận biết trách nhiệm của mình là phải trở nên người mới, là người được dựng nên mới trong sự công bình và sự thánh sạch của lẽ thật, đó là con đường mà linh hồn của người tin Chúa phải đi, phải noi theo sự dắt dẫn của Đức Thánh Linh.

Vì Đức Thánh Linh là Thần Linh thánh khiết, nên người nào không nên thánh thì người ấy không thể đến gần, nghĩa là không thể giao tiếp với Đức Thánh Linh, không thể cầu nguyện với Ngài được.

Luật pháp là con đường, nghĩa là toàn bộ Lời Chúa chép trong Kinh-Thánh làm chứng về con đường này và ngay trong sách Sáng thế ký, từ *chữ đầu tiên của đoạn 1 sách Sáng thế ký đã là luật pháp rồi*, nhưng người ta không thể dùng trí khôn của xác thịt để nhận biết những sự mâu nhiệm giấu trong ngôn ngữ Hê-bơ-rơ được dùng để chép Kinh-Thánh, mà nếu người ta không thể hiểu được những sự sâu nhiệm đó, thì cũng giống như người ta không thể ăn gạo chưa nấu chín mà giữ được sự sống mình vậy. Cũng vậy, không có một người tin Chúa nào có thể dùng sức riêng của xác thịt mình mà khiến linh hồn mình được tái sanh, đồng nghĩa với việc người đó không thể thắng được quyền lực của ma quỷ, là kẻ phạm tội từ lúc ban đầu.

Đức Chúa Trời biết trước hết thấy những sự đó, nên Ngài đã chọn Môi-se, để làm kẻ đại diện Ngài ban luật pháp của Ngài cho dân Y-sơ-ra-ên. Nhưng để Môi-se có thể làm được công việc này, thì Môi-se phải lên núi Si-nai trong bốn mươi ngày và bốn mươi đêm, không ăn bánh, không uống nước, để trong bốn mươi ngày và bốn mươi đêm đó, Môi-se được ở trong sự vinh hiển của Đức Chúa Trời. Nghĩa là Môi-se được báp-têm hoàn toàn cả thân thể xác thịt và linh hồn mình trong bốn mươi ngày bốn mươi đêm đó, hầu cho không còn một quyền lực nào thuộc về tội lỗi có thể ẩn náu trong thân thể xác thịt của Môi-se, bấy giờ Môi-se mới được phép mang hai bảng đá ghi chép luật pháp của Đức Giê-hô-va xuống núi, để Môi-se sẽ truyền dạy lại cho dân Y-sơ-ra-ên biết luật pháp của Giê-hô-va Đức Chúa Trời.

Thế nhưng, ngay khi Môi-se nhận hai bảng đá ghi chép luật pháp của Đức Chúa Trời và người trở xuống núi, thì khi người vừa xuống tới chân núi Si-nai, thì ngay lập tức quyền lực của sự tối tăm đã và đang hành động trong dân Y-sơ-ra-ên và chính A-rôn, người Lê-vi, là anh của Môi-se đang thờ lạy thần tượng hư không, vì dân Y-sơ-ra-ên đã nghĩ rằng Môi-se đã chết, nên họ đã gom góp vàng mà họ đã lột trần người Ê-díp-tô mà đúc một con bò vàng để thờ lạy và quyền lực của sự ô-uế đó ngay lập tức khiến cho Môi-se nổi giận mà liệng hai bảng chứng mà Đức Giê-hô-va đã ban cho người. Điều này Đức Giê-hô-va cũng đã biết trước mà chính Môi-se đã cầu xin Đức Giê-hô-va tha thứ cho họ trước khi người xuống núi với hai bảng chứng của Đức Giê-hô-va.

Để có thể tiếp nhận được luật pháp thánh khiết và công bình của Đức Chúa Trời vào trong lòng mình, thì không phải đơn giản là người ta mua cho mình hay là có cho mình cuốn Kinh-Thánh và người ta có thể đọc thuộc cả Kinh-Thánh, mà Lời của Đức Chúa Trời sẽ được đặt vào lòng người ta. Ngay cả khi người ta thuộc cả Kinh-

Thánh, thì người ta cũng không thể nhờ sự thuộc Kinh-Thánh đó mà được hưởng của cải thật, là Lời hằng sống và bền vững của Đức Chúa Trời, là những sự mâu nhiệm được giấu trong các Lời đã chép trong Kinh-Thánh.

Để người ta có thể hưởng được của cải thật, là của cải bền lâu, là Lẽ thật, là Luật pháp của Thánh Linh sự sống, là Lời hằng sống và bền vững của Đức Chúa Trời, thì tất cả mọi sự bị coi là thần tượng hư không hoặc các vật thể, hoặc trong tưởng của người ta phải bị lột bỏ, phải bị phá huỷ, phải bị dẹp hết khỏi cuộc đời của người đó, bấy giờ, Đức Thánh Linh mới có thể đặt Lời của Đức Chúa Trời vào trong lòng và trong trí của người đó.

Xuất Ê-díp-tô Ký 32:15-20: Đoạn, Môi-se ở trên núi trở xuống, tay cầm hai bảng chứng; hai bảng chứng có viết hai bên, mặt này và mặt kia. Hai bảng đó là việc của Đức Chúa Trời làm ra; chữ cũng là chữ của Đức Chúa Trời khắc trên bảng. Vả, Giô-suê nghe dân chúng la lên, bèn nói cùng Môi-se rằng: Trong trại quân có tiếng chiến đấu. Môi-se đáp rằng: Chẳng phải tiếng kêu về thắng trận, cũng chẳng phải tiếng kêu về thua trận; nhưng ta nghe tiếng kẻ hát. Khi đến gần trại quân, Môi-se thấy bò con và sự nhảy múa, bèn nổi giận, liệng hai bảng chứng khỏi tay mình, bể ra nơi chân núi; đoạn lấy bò con của chúng đã đúc đem đốt trong lửa, rồi nghiền cho đến thành ra bụi, rải trên mặt nước, và cho dân Y-sơ-ra-ên uống.

Việc Gia-cốp truyền cho cả nhà của người phải dẹp bỏ, lột bỏ mọi sự thuộc về thần tượng hư không, cả về vật thể và những sự ở trong tư tưởng, trong lòng của người ta cũng phải dẹp bỏ, phải loại bỏ và phải tận diệt những sự ô-ước đó, như Giê-hô-va Đức Chúa Trời đã phán với dân Y-sơ-ra-ên phải tận diệt các thứ dân đã và đang sống trong xứ Ca-na-an trước khi dân Y-sơ-ra-ên vào chiếm xứ đó là bóng, vì tên gọi của các thứ dân đó mang ý nghĩa về quyền lực của ma quỷ đồn luy trong thân thể xác thịt của người nào thờ lạy chúng.

Phục truyền luật lệ ký 7:1-26: Khi Giê-hô-va Đức Chúa Trời người đã dẫn người vào xứ mình sẽ nhận được, đuổi khỏi trước mặt người nhiều dân tộc, là dân Hê-tít, dân Ghi-rê-ga-sít, dân A-mô-rít, dân Ca-na-an, dân Phê-rê-sít, dân Hê-vít, và dân Giê-bu-sít, tức bảy dân tộc lớn và mạnh hơn người, khi Giê-hô-va Đức Chúa Trời người đã phó cho các dân ấy cho, và người đánh bại chúng, thì phải diệt hết chúng đi, chớ lập giao ước cùng, và cũng đừng thương xót lấy. Người chớ làm sui gia với chúng, chớ gả con gái mình cho con trai họ, cũng đừng cưới con gái họ cho con trai mình, vì các dân tộc này sẽ dụ con trai người lia bỏ ta mà phục sự các thần khác, rồi cơn thịnh nộ của Đức Giê-hô-va nổi lên cùng người, diệt người cách vội vàng. Nhưng đối cùng các dân đó, các người phải làm như vậy: phá những bàn thờ, đập bể những pho tượng, đánh hạ các thần A-sê-ra và đốt những hình chạm của chúng nó. Vì người là một dân thánh cho Giê-hô-va Đức Chúa Trời người; Ngài đã chọn người trong muôn dân trên mặt đất, dựng làm một dân thuộc riêng về Ngài. Đức Giê-hô-va trù mền và chọn lấy các người, chẳng phải vì các người đông hơn mọi dân khác đâu; thật số các người là ít hơn những dân khác. Nhưng ấy vì Đức Giê-hô-va thương yêu các người, và giữ lời thề mà Ngài đã lập cùng tổ phụ các người, nên Đức Giê-hô-va nhờ tay mạnh rút các người ra, chuộc khỏi nhà nô lệ, và cứu khỏi tay Pha-ra-ôn, vua xứ Ê-díp-tô. Vậy nên, phải nhận biết rằng Giê-hô-va Đức Chúa Trời người, ấy là Đức Chúa Trời, tức Đức Chúa Trời thành tín, giữ sự giao ước và nhân từ đến ngàn đời cho những người yêu mến Ngài và vâng giữ các điều răn Ngài; và Ngài báo ứng nhân tiền cho những kẻ ghét Ngài, mà hủy diệt chúng nó đi. Ngài không trì hoãn cùng kẻ nào ghét Ngài đâu, sẽ báo ứng nhân tiền cho kẻ đó. Vậy, khá cẩn thận làm theo những điều răn, luật lệ, và mạng lệnh mà ta truyền cho người ngày nay. Nếu người nghe các luật lệ này, và gìn giữ làm theo, thì đối cùng người, Giê-hô-va Đức Chúa Trời người sẽ giữ lời giao ước và sự thương xót mà Ngài đã thề cùng tổ phụ người. Ngài sẽ yêu mến người, ban phước cho người, gia tăng người, ban phước cho con cái người, cho thổ sản người, cho ngũ cốc, rượu, và dầu của người, cho lứa đẻ của bò cái, chiên cái người sai đồng trên đất mà Ngài đã thề cùng tổ phụ người, để ban cho người. Người sẽ được phước hơn mọi dân: nơi người sẽ chẳng có ai son sẻ, hoặc nam hay nữ, hoặc con đực hay con cái trong bầu súc vật của người. Đức Giê-hô-va sẽ khiến các tật bệnh lia xa người; và những bệnh lây của xứ Ê-díp-tô kia, mà người đã biết, thì Ngài sẽ chẳng giáng cho người đâu, nhưng giáng cho những kẻ nào ghét người. Vậy, phải diệt các dân tộc mà Giê-hô-va Đức Chúa Trời người phó cho người, mắt người chớ đoái thương chúng nó, và đừng hầu việc các thần họ; vì ấy sẽ là một cái bẫy cho người. Nếu người nói trong lòng rằng: Các dân tộc này đông hơn ta, làm sao đuổi chúng nó ra được? thì chớ sợ, hãy nhớ lại điều Giê-hô-va Đức Chúa Trời người đã làm cho Pha-ra-ôn và cả xứ Ê-díp-tô, tức là những sự thử thách lớn lao mắt người đã thấy, những dấu kỳ phép lạ, cánh tay quyền năng giơ thẳng ra, mà Giê-hô-va Đức Chúa Trời người đã cậy lấy, đem người ra khỏi xứ Ê-díp-tô: Giê-hô-va Đức Chúa Trời người sẽ đãi như vậy các dân tộc mà người sợ hãi đó. Vả lại, Giê-hô-

va Đức Chúa Trời người sẽ sai những ong lỗ đến hại chúng nó, cho tới chừng nào những kẻ đã thoát khỏi và trốn núp, bị diệt hết trước mặt người. Chớ vì cố chúng nó mà sợ hãi chi; vì Giê-hô-va Đức Chúa Trời người ngự tại giữa người, là Đức Chúa Trời rất lớn và đáng sợ. Nhưng Giê-hô-va Đức Chúa Trời người sẽ lần lần đuổi các dân tộc này khỏi trước mặt người; người không thể diệt chúng nó mau, e những thú rừng thêm nhiều lên mà hại người chẳng; song Giê-hô-va Đức Chúa Trời người sẽ phó chúng nó cho người, và khiến cho sa vào sự kinh hoàng dữ dội, cho đến chừng nào chúng nó bị diệt mất. Ngài sẽ phó các vua chúng nó vào tay người, người phải xóa danh các vua đó khỏi dưới trời, chẳng còn một ai chống cự trước mặt người, cho đến chừng nào người đã diệt chúng nó. Các người phải thiêu đốt những tượng chạm về các thần chúng nó. Chớ tham lam, cũng chớ lấy cho mình bạc hay vàng bọc các tượng ấy, e người phải mắc bẫy chẳng; vì vật ấy lấy làm gớm ghiếc cho Giê-hô-va Đức Chúa Trời người. Chớ đem vàng gớm ghiếc này vào nhà mình, e người cũng đáng bị diệt như nó. Khá gớm ghê và hiểm nó đến điều, vì là một vật đáng diệt.

Hết thấy những người nào đã cầu nguyện tiếp nhận Đức Chúa Jêsus Christ làm Chúa của sự sống mình, thì người đó phải ngay lập tức dẹp bỏ hết thấy mọi thứ bị coi là vật ô-úế, là thần tượng hư không, hoặc là các vật thể do loài người làm ra, hoặc những tư tưởng mà người ta đã thần tượng trong lòng mình về danh vọng, địa vị, quyền lực, quyền thế, của cải vật chất của đời này, là những sự mà Đức Chúa Trời coi đó là thần tượng ngoại bang, tức thuộc về quyền lực của ma quỷ, là kẻ đã lừa dối loài người xác thịt trong thế gian coi những sự hư không đó là quý hơn những sự ban cho của Đức Chúa Trời, mà những sự ban cho của Đức Chúa Trời, đó là loài người chúng ta là con trai của Đức Chúa Trời, như Lời Chúa đã chép:

Thi-Thiên 8:1-9: Hỡi Đức Giê-hô-va là Chúa chúng tôi, Danh Chúa được sang cả trên khắp trái đất biết bao; Sự oai nghi Chúa hiện ra trên các tầng trời! Nhân vì các cừ địch Chúa, Chúa do miệng trẻ thơ và những con đang bú, mà lập nên năng lực Ngài, đặt làm cho người thù nghịch và kẻ báo thù phải nín lặng. Khi tôi nhìn xem các tầng trời là công việc của ngón tay Chúa, mặt trăng và các ngôi sao mà Chúa đã đặt, Loài người là gì, mà Chúa nhớ đến? Con loài người là chi, mà Chúa thăm viếng nó? Chúa làm người kém Đức Chúa Trời một chút, đội cho người sự vinh hiển và sang trọng. Chúa ban cho người quyền cai trị công việc do tay Chúa làm, khiến muôn vật phục dưới chân người: Cả loài chiên, loài bò, đến đến loài thú rừng, chim trời và cá biển, cùng phàm vật gì lợi đi các lối biển. Hỡi Đức Giê-hô-va là Chúa chúng tôi, Danh Chúa được sang cả trên khắp trái đất biết bao!

Thi-Thiên 82:6: Ta đã nói: Các người là thần, Hết thấy đều là con trai của Đấng Chí cao.

Ngay khi A-đam và Ê-va phạm tội ăn trái của cây biết điều thiện và điều ác tại nơi vườn Ê-đen và sau khi Giê-hô-va Đức Chúa Trời đã phán xét loài người và phán xét con rắn, thì trước khi Đức Giê-hô-va đuổi loài người ra khỏi vườn Ê-đen, Đức Giê-hô-va đã lấy da thú để làm áo mặc cho A-đam và cho Ê-va để che sự lỗi của họ, mà việc Đức Giê-hô-va đã làm cho A-đam và Ê-va đó là bóng về sự cứu chuộc mà Ngài sẽ làm cho loài người qua Con một của Ngài, là Đức Chúa Jêsus Christ, Chiên con của Đức Chúa Trời Chí Cao.

Sáng thế ký 3:21: Giê-hô-va Đức Chúa Trời lấy da thú kết thành áo dài cho vợ chồng A-đam, và mặc lấy cho.

Đức Chúa Trời sẽ ban sự khôn ngoan và sự thông sáng cho những người nào sẽ tin Lời của Đức Chúa Trời và tin Danh của Đức Chúa Jêsus Christ mà hết lòng trở lại với Ngài, thì Thần của Đức Chúa Trời sẽ khiến những người đó hiểu được ý nghĩa của Lời Đức Chúa Trời và chính Thần của Đức Giê-hô-va sẽ dùng Lẽ thật, là Lời hằng sống và bền vững của Đức Chúa Trời để mặc chiếc áo cứu chuộc và chiếc áo chức vụ thầy tế lễ trong nước thầy tế lễ của Đức Chúa Trời, cùng ban cho họ sự giàu có về của cải thật của Đức Chúa Trời. Ngài cũng ban ân điển và sự vinh hiển của Ngài cho họ và họ sẽ được ở trong nơi ở của Ngài.

Châm ngôn 8:12-21: Ta, là sự khôn ngoan, đồng ở với sự thông minh, và tìm được sự hiểu biết, và sự thận trọng khi suy xét. Sự kính sợ Đức Giê-hô-va, ấy là ghét điều ác; Ta ghét sự kiêu ngạo, xác xược, con đường ác, và miệng gian tà. Muôn luận và sự thông thạo đều thuộc về ta; Ta là sự thông sáng; năng lực vốn thuộc về Ta. Nhờ Ta, các vua cai trị, và những quan trưởng định sự công bình. Nhờ Ta, các quan trưởng, người tước vị, và các quan xét thế gian đều quản hạt. Ta yêu mến những người yêu mến Ta, Phàm ai sớm tìm kiếm Ta sẽ gặp Ta. Sự giàu có, sự tôn trọng, của cải bền lâu, và sự công bình, đều ở nơi Ta. Bông trái của Ta tốt hơn vàng, đến đến hơn vàng ròng; Hoa lợi của Ta quý hơn bạc cao. Ta đi trong con đường công bình, giữa các lối ngay thẳng, đặt làm cho kẻ yêu mến Ta hưởng được của cải thật, và làm

cho đầy đầy các kho tàng của họ.

Thi-Thiên 84:1-12: Hỡi Đức Giê-hô-va vạn quân, nơi cư ngụ của Ngài đáng yêu thay! Linh hồn tôi mong ước đến đổi hao mòn về hành lang của Đức Giê-hô-va; Lòng và thịt tôi reo vui mừng về Đức Chúa Trời hằng sống. Hỡi Đức Giê-hô-va vạn quân, là Vua tôi và là Đức Chúa Trời tôi, con chim sẻ đã tìm được một nơi ở, và chim én tìm được một tổ đặng đẻ con nó, tức là bàn thờ của Chúa. Phước cho người nào ở trong nhà Chúa! Họ sẽ ngợi khen Chúa không ngắt. Phước cho người nào được sức lực trong Chúa, và có lòng hướng về đường dẫn đến Si-ôn! Đang khi đi qua trũng khóc lóc. Họ làm trũng ấy trở nên nơi có mạch; Mưa sớm cũng phủ phước cho nó. Họ đi tới, sức lực lần lần thêm; Ai nấy đều ra mắt Đức Chúa Trời tại Si-ôn. Hỡi Giê-hô-va, Đức Chúa Trời vạn quân, xin hãy nghe lời cầu nguyện tôi; Đức Chúa Trời của Gia-cốp ơi, xin hãy lắng tai nghe. Hỡi Đức Chúa Trời, là cái khiên của chúng tôi, hãy xem xét, đoán đến mặt của đáng chịu xúc dầu của Chúa. Vì một ngày trong hành lang của Chúa đáng hơn một ngàn ngày khác. Thà tôi làm kẻ giữ cửa trong nhà Đức Chúa Trời tôi, hơn là ở trong trại kẻ dữ. Vì Giê-hô-va Đức Chúa Trời là mặt trời và là cái khiên; Đức Giê-hô-va sẽ ban ân-điển và vinh hiển; Ngài sẽ chẳng từ chối điều tốt lành gì cho ai ăn ở ngay thẳng. Hỡi Đức Giê-hô-va vạn quân, Phước cho người nào nhờ cậy nơi Ngài!

Việc mọi người tin Chúa (mà Gia-cốp là bóng) phải loại bỏ tất cả các thần tượng ngoại bang, cả thuộc linh và thuộc thể ra khỏi tư tưởng, ra khỏi nơi ở của mình, là một bằng chứng của đức tin và sự vâng theo tiếng phán của Giê-hô-va Đức Chúa Trời. Khi người tin Chúa thi hành công việc này, ấy là người đó loại bỏ tất cả mọi sự mà ma quỷ dùng để làm nơi ẩn núp của chúng, và như vậy, ma quỷ sẽ không có lý do nào để kiện cáo những người đã vâng giữ và làm theo các mạng lệnh cùng các điều răn của Đức Chúa Trời.

Một câu hỏi mà mọi người tin Chúa phải biết câu trả lời, đó là: *Tại sao người tin Chúa phải dẹp bỏ tất cả các thần tượng hư không ra khỏi tâm trí mình, cùng ra khỏi nơi ở, cũng như trong các vật thuộc quyền sở hữu của mình, thì người ấy mới có thể xây dựng một bàn thờ cho Đức Chúa Trời?*

Câu trả lời đó là Lẽ thật được tỏ ra bởi Đức Thánh Linh và được truyền giải ý nghĩa qua các tội tớ thật được xúc dầu của Ngài.

1 Cô-rinh-tô 3:1-23: Hỡi anh em, về phần tôi, tôi chẳng có thể nói với anh em như với người thuộc linh, nhưng như với người xác thịt, như với các con đở trong Đấng Christ vậy. Tôi lấy sữa nuôi anh em, chứ chẳng lấy đồ ăn cứng, vì anh em không chịu nổi; đến bây giờ cũng chưa chịu được, vì anh em hãy còn thuộc về xác thịt. Thật, bởi trong anh em có sự ghen ghét và tranh cạnh, anh em há chẳng phải là tánh xác thịt ăn ở như người thế gian sao? Có người thì nói: Ta là môn đồ của Phao-lô; kẻ thì rằng: Ta là của A-bô-lô, vậy anh em há chẳng phải là người cũng như kẻ khác sao? Thế thì, A-bô-lô là ai, và Phao-lô là ai? Ấy là kẻ tội tớ, mà bởi kẻ đó anh em đã tin cậy, y theo Chúa đã ban cho mọi người. Tôi đã trông, A-bô-lô đã tươi, nhưng Đức Chúa Trời đã làm cho lớn lên. Vậy, người trông kẻ tươi, đều không ra gì, song Đức Chúa Trời là Đấng làm cho lớn lên. Người trông, kẻ tươi, đều bằng nhau; ai nấy sẽ nhận phần thưởng tùy theo việc mình đã làm. Vả, chúng tôi là bạn cùng làm việc với Đức Chúa Trời; anh em là ruộng của Đức Chúa Trời cày, nhà của Đức Chúa Trời xây. Theo ơn Đức Chúa Trời ban cho tôi, tôi đã lập nền như một tay thợ khéo, mà có kẻ khác cất lên trên; nhưng ai nấy phải cẩn thận về sự mình xây trên nền đó. Vì, chẳng ai có thể lập một nền khác ngoài nền đã lập, là Đức Chúa Jêsus Christ. Nếu có kẻ lấy vàng, bạc, bửu thạch, gỗ, cỏ khô, rơm rạ mà xây trên nền ấy, thì công việc của mỗi người sẽ bày tỏ ra. Ngày đến sẽ tỏ tường công việc đó; nó sẽ trình ra trong lửa, và công việc của mỗi người đáng giá nào, lửa sẽ chỉ ra. Ví bằng công việc của ai xây trên nền được còn lại, thì thợ đó sẽ lãnh phần thưởng mình. Nếu công việc họ bị thiêu hủy, thì mất phần thưởng. Còn về phần người đó, sẽ được cứu, song dường như qua lửa vậy. Anh em há chẳng biết mình là đền thờ của Đức Chúa Trời, và Thánh Linh Đức Chúa Trời ở trong anh em sao? Ví có ai phá hủy đền thờ của Đức Chúa Trời, thì Đức Chúa Trời sẽ phá hủy họ; vì đền thờ của Đức Chúa Trời là thánh, mà chính anh em là đền thờ. Chớ ai tự dối mình: nếu có ai trong vòng anh em tưởng mình khôn ngoan theo cách đời này, hãy trở nên dại dột, để được nên khôn ngoan; vì sự khôn ngoan đời này trước mặt Đức Chúa Trời là sự dại dột. Như có chép rằng: Ấy là Chúa bắt những kẻ khôn ngoan trong mưu kế họ. Lại rằng: Chúa thông biết ý tưởng của người khôn ngoan; Ngài biết ý tưởng họ đều là vô ích. Vậy, chớ ai khoe mình về loài người, vì mọi sự đều thuộc về anh em: hoặc Phao-lô, hoặc A-bô-lô, hoặc Sê-pha, hoặc thế gian, hoặc sự sống, hoặc sự chết, hoặc những sự bây giờ, hoặc những sự hầu đến. Hết thảy mọi sự đều thuộc về anh em, anh em thuộc về Đấng Christ, Đấng Christ thuộc về Đức

Chúa Trời.

Bây giờ chúng ta cùng trở lại với Lời Đức Chúa Trời đã phán với Gia-cốp về việc người phải lập cho Ngài một bàn thờ tại Bê-tên.

Sáng thế ký 35:1: Đức Chúa Trời phán cùng Gia-cốp rằng: **Hãy trỗi dậy, đi lên Bê-tên mà ở, và hãy lập nơi đó một bàn thờ cho Đức Chúa Trời, là Đấng hiện ra cùng người đang lúc chạy trốn khỏi Ê-sau, anh người.**

Bản King James version chép: ¹And God^{H430} said^{H559} unto Jacob^{H3290}, Arise^{H6965}, go^{H5927} up to Bethel^{H1008}, and dwell^{H3427} there^{H8033}: and make^{H6213} there^{H8033} an altar^{H4196} unto God^{H410}, that appeared^{H7200} unto thee when thou fleddest^{H11272} from the face^{H6440} of Esau^{H6215} thy brother^{H251}.

Chữ bàn thờ - altar^{H4196} chép trong câu 1 trên, đó là chữ מִזְבֵּחַ - mizbeach, số 4196 ra từ chữ זָבַח - zabach, số 2067 của tiếng Hê-bơ-rơ, có nghĩa là: *bàn thờ, nơi giết, nơi làm cho chết, để làm vật dâng tế lễ, để được dâng lên bằng lửa, để dâng vật hy sinh làm của tế lễ; nơi làm cho chết theo sự phán quyết thánh;*

Chữ cho Đức Chúa Trời - unto God^{H410} chép trong câu 1 trên, đó là chữ אֵל - 'el, số 0410 được rút ngắn từ chữ אַיִל - 'ayil, số 0352 của tiếng Hê-bơ-rơ, có nghĩa là: *Sức mạnh, sự toàn năng, chiên con được dùng để làm của tế lễ chuộc tội, để làm lương thực cho loài người, để lấy da để nhuộm đồ sử dụng cho đền thờ của Đức Chúa Trời, làm trụ cửa, khung cửa, cột trụ của đền thờ, người lãnh đạo, người cai trị;*

Bàn thờ là một nơi rất quan trọng, vì tại nơi bàn thờ này mà các của lễ thiêu được dâng lên cho Giê-Hô-Va Đức Chúa Trời, hoặc để tạ ơn Đức Chúa Trời, hoặc để chuộc tội cho những người vốn thuộc về Đức Chúa Trời, nhưng đã phạm tội mà chưa đến nỗi chết, hầu cho nhờ các con sinh tế chịu chết (vật hy sinh) thay cho kẻ phạm tội mà những người đó được Đức Chúa Trời tha thứ tội lỗi cho.

Như chúng ta được biết, hết thảy những sự đã được chép thành văn tự trong Kinh-Thánh đều là bóng về những sự sẽ tới, còn hình thì ở trong Đấng Christ. Vì thế cho nên qua những sự được tỏ ra bởi Đức Thánh Linh của Đấng Christ mà chúng ta được biết bàn thờ này là bóng về môi miệng của người tin Chúa, còn các con sinh tế được dùng làm của lễ thiêu dâng lên cho Giê-Hô-Va Đức Chúa Trời đó như *chiên hoặc đực hoặc cái, hoặc chiên con, hoặc bò đực hoặc bò tơ hay bò đực, hoặc dê đực*.... tùy theo quy định của luật pháp mà được dùng làm của tế lễ dâng lên cho Đức Giê-Hô-Va bằng lửa.

Các con sinh tế đó là bóng về Lời của Đức Chúa Trời hoặc luật pháp văn tự, hoặc Lẽ thật, còn lửa được dùng để thiêu các con sinh tế đó là bóng về cái lưỡi của người tin Chúa hoặc của những người giữ chức vụ thầy tế lễ của Đức Chúa Trời, hoặc những người giữ chức vụ rao giảng Tin-Lành quyền phép của Nước Đức Chúa Trời.

Bàn thờ mà Đức Chúa Trời đã mạng lệnh cho Gia-cốp lập cho Ngài một bàn thờ đây không chép về vật liệu được dùng để lập một bàn thờ cho Đức Chúa Trời, nhưng trong thời của Gia-cốp thì bàn thờ được lập đây là được lập bằng đá được chọn để xếp thành một nơi mà người ta có thể chất củi lên để thiêu các con sinh tế, như Áp-ra-ham đã làm để dâng Y-sác cho Đức Chúa Trời.

Sáng thế ký 22:1-14: Khi mọi việc kia đã xong, thì Đức Chúa Trời thử Áp-ra-ham; Ngài phán rằng: **Hỡi Áp-ra-ham! Người thưa rằng: Có tôi đây. Đức Chúa Trời phán rằng: Hãy bắt đứa con một người yêu dấu, là Y-sác, và đi đến xứ Mô-ri-a, nơi đó dâng đứa con làm của lễ thiêu ở trên một hòn núi kia mà Ta sẽ chỉ cho. Áp-ra-ham dậy sớm, thắng lửa, đem hai đầy tớ và con mình, là Y-sác, cùng đi; người cũng chặt củi để dùng về của lễ thiêu, rồi đi đến nơi mà Đức Chúa Trời đã truyền dạy. Qua đến ngày thứ ba, Áp-ra-ham nhượng mắt lên thấy nơi đó ở lối đằng xa, thì nói cùng hai kẻ đầy tớ rằng: Hãy ở lại đây với con lừa; ta cùng đứa trẻ sẽ đi đến chốn kia dâng thờ phượng, rồi sẽ trở lại với hai người. Áp-ra-ham lấy củi về của lễ thiêu, chất trên Y-sác, con mình; rồi người cầm lửa và dao trong tay, và cả hai cha con đồng đi. Y-sác bèn nói cùng Áp-ra-ham, cha mình rằng: Hỡi Cha! Người đáp: Con ơi! cha đây. Y-sác nói: Củi đây, lửa đây, nhưng chiên con đâu có dâng làm của lễ thiêu? Áp-ra-ham rằng: Con ơi! chính Đức Chúa Trời sẽ sắm sẵn lấy chiên con dâng dùng làm của lễ thiêu; rồi cả hai cha con cứ đồng đi. Họ đến chốn Đức Chúa Trời đã phán dạy; tại đó, Áp-ra-ham lập bàn thờ, chất củi lên, trói Y-sác con mình lại, để lên đồng củi trên bàn thờ. Áp-ra-ham bèn giơ tay ra cầm lấy dao dâng giết con mình. Thiên sứ của Đức Giê-hô-va từ trên trời kêu xuống mà rằng: Hỡi Áp-ra-ham, Áp-ra-ham! Người thưa rằng: Có tôi đây. Thiên sứ phán rằng: Đừng tra tay vào mình con trẻ và chớ làm chi hại đến nó; vì bây giờ Ta biết rằng người thật kính sợ Đức Chúa Trời, bởi cố không tiếc với Ta con người, tức con một người. Áp-ra-ham nhượng mắt lên, xem thấy sau lưng một con chiên đực, sừng mắc trong bụi cây, bèn bắt con chiên đực đó dâng làm của**

lễ thiêu thay cho con mình. Áp-ra-ham gọi chỗ đó là Giê-hô-va Di-rê. Bởi cố ấy, ngày nay có tục ngữ rằng: Trên núi của Đức Giê-hô-va sẽ có sấm sấn.

Điều quan trọng mà mỗi người chúng ta phải biết, đó là để có thể tôn cao luật pháp của Đức Chúa Trời, để ngợi khen Đức Chúa Trời, để tôn vinh Đức Chúa Trời, thì không phải vì những lời mà người ta đã ca tụng, những lời tôn vinh hoặc lời tôn cao luật pháp của Đức Chúa Trời thì đều sẽ được Đức Chúa Trời nhận, vì Đức Chúa Trời không muốn của lễ, nhưng Ngài muốn tấm lòng, sự vâng theo tiếng phán của Ngài, vì Đức Giê-Hô-Va cân nhắc cái lòng của người ta.

Chúng ta hãy xem của lễ đầu tiên được Kinh-Thánh chép đó là hai anh em Ca-in và A-bên dâng lên cho Đức Chúa Trời, nhưng Giê-Hô-Va Đức Chúa Trời chỉ nhận của lễ của A-bên, nhưng không nhận của lễ của Ca-in.

Sáng thế ký 4:1-7: A-đam ăn ở với Ê-va, là vợ mình; người thợ thai sanh Ca-in và nói rằng: Nhờ Đức Giê-hô-va giúp đỡ, tôi mới sanh được một người. Ê-va lại sanh em Ca-in, là A-bên; A-bên làm nghề chăn chiên, còn Ca-in thì nghề làm ruộng. Vả, cách ít lâu, Ca-in dùng thổ sản làm của lễ dâng cho Đức Giê-hô-va. A-bên cũng dâng chiên đầu lòng trong bầy mình cùng mỡ nó. Đức Giê-hô-va đoái xem A-bên và nhận lễ vật của người; nhưng chẳng đoái đến Ca-in và cũng chẳng nhận lễ vật của người; cho nên Ca-in giận lắm mà găm nét mặt. Đức Giê-hô-va phán hỏi Ca-in rằng: Cố sao người giận, và cố sao nét mặt người găm xuống? Nếu người làm lành, há chẳng ngược mặt lên sao? Còn như chẳng làm lành, thì tội lỗi rình đợi trước cửa, thềm người lắm; nhưng người phải quản trị nó.

Nếu chúng ta nhìn vào công việc của Ca-in và A-bên, thì chúng ta thấy cả hai người đều dâng của lễ cho Đức Chúa Trời và chúng ta không thấy điều gì sai về của lễ của Ca-in mà có thể khiến của lễ của Ca-in không được Đức Chúa Trời nhận, nhưng chúng ta có thể thấy sự khác biệt về vật mà hai người đã dùng làm của lễ của mình dâng lên cho Đức Chúa Trời.

Về mặt thuộc thể thì của lễ của Ca-in là thổ sản, nếu dùng lửa để dâng thì sẽ không thể có được mùi thơm, vì hết thảy các của lễ được dâng lên bằng lửa cho Đức Giê-Hô-Va thì phải có mùi thơm, mà thổ sản thì không thể có mùi thơm.

Theo Lẽ thật, thì của lễ của A-bên là bóng về công việc thuộc về chức vụ của những người chăn chiên của Đức Chúa Jêsus Christ, khi họ tôn cao luật pháp thánh khiết và công bình của Đức Chúa Trời, còn được gọi là luật pháp trọn vẹn của Đức Chúa Trời. Gọi là luật pháp trọn vẹn là nói về sự công bố Lời của Đức Chúa Trời cả Luật pháp văn tự và Luật pháp của Thánh Linh sự sống.

Sáng thế ký 4:4: A-bên cũng dâng chiên đầu lòng trong bầy mình cùng mỡ nó. Đức Giê-hô-va đoái xem A-bên và nhận lễ vật của người;

Xét theo Lẽ thật thì A-bên làm nghề chăn chiên, thì lễ vật của người được chọn theo sự hiểu biết của linh hồn của A-bên, là của lễ cảm tạ của A-bên dâng lên cho Đức Chúa Trời, mà chiên con đầu lòng là một vật rất quý, vì chiên đầu lòng mang ý nghĩa bông trái của công lao mình mới được thu hoạch, còn mỡ của chiên con đầu lòng đó mang ý nghĩa của Lẽ thật vốn được giấu bên trong Lời văn tự của Kinh-Thánh, mà thân thể xác thịt của con chiên là bóng về luật pháp văn tự. Mỡ của con chiên là bóng về Lẽ thật, được giấu bên trong luật pháp văn tự. Khi mỡ của chiên được thiêu trên lửa sẽ tỏa mùi thơm đặc trưng của con chiên, mà mùi thơm có tác dụng kích thích men tiêu hóa của những người nào được người thấy mùi thơm đó. Đó là bóng về môi miệng của tin Chúa khi công bố Lời của Đức Chúa Trời cả luật pháp văn tự và Lẽ thật sẽ khiến lòng của những người được nghe các Lời đó hạ mình xuống mà tin nhận Đức Chúa Jêsus Christ làm Đấng cứu chuộc mình, như Lời Chúa có chép:

2 Cô-rinh-tô 2:14-17: Song tạ ơn Đức Chúa Trời, Ngài làm cho chúng tôi được thắng trong Đấng Christ luôn luôn, và bởi chúng tôi, Ngài rải mùi thơm về sự nhận biết Ngài khắp chốn! Vì chúng tôi ở trước mặt Đức Chúa Trời là mùi thơm của Đấng Christ, ở giữa kẻ được cứu, và ở giữa kẻ bị hư mất; cho kẻ này, mùi của sự chết làm cho chết; cho kẻ kia, mùi của sự sống làm cho sống. Ai xứng đáng cho những sự này? Vả, chúng tôi chẳng giả mạo lời của Đức Chúa Trời như nhiều kẻ khác; nhưng chúng tôi lấy lòng chân thật, theo như Lời từ Đức Chúa Trời đến thể nào, thì giảng ra thể ấy trước mặt Đức Chúa Trời, trong Đấng Christ.

Các của tế lễ được dâng lên cho Đức Chúa Trời đều dùng lửa để dâng cho có mùi thơm và các con sinh tế đều phải dâng theo luật mà Đức Giê-Hô-Va đã phán dạy và người ta không được phép dâng các con vật không được chỉ định. Vì hết thảy các quy định về cách dâng của lễ cùng các con vật được chỉ định làm của tế lễ đều là bóng về Lời của Đức Chúa Trời cả Luật pháp và Lẽ thật.

Ngay cả môi miệng của người ta khi nói những lời ca tụng, hay là lời ngợi khen cũng phải theo đúng luật và

người ta phải thật cẩn thận về các lời mà người ta sẽ nói ra có liên quan đến Đức Chúa Trời và đó là lý do Gia-cốp truyền cho cả nhà của người phải **đẹp các tượng thần ngoại bang khỏi giữa các người, làm cho mình được thanh sạch và thay áo xống đi.**

Các lời mà Gia-cốp đã truyền cho cả nhà của người phải làm theo đó đều là bóng về các tiêu chuẩn mà mọi người tin Chúa phải áp dụng theo Lẽ thật. Chiếc áo mà người ta phải thay đó là người ta phải nhận biết tư cách của thân phận mình ở trước mặt Đức Chúa Trời, dù người đó là ai mặc dầu, thì nếu người đó muốn được ra mắt Chúa hoặc để thờ phượng hoặc hầu việc Ngài, thì người đó phải hạ mình xuống làm kẻ tội lỗi và làm kẻ hầu việc Đức Chúa Trời. Các thần tượng ngoại bang mà Gia-cốp đã truyền cho cả nhà của người phải dẹp bỏ không phải chỉ là các vật do người ta làm ra, mà cả những sự trong tư tưởng xác thịt của người ta cũng phải dẹp bỏ, vì Đức Chúa Trời cân nhắc cái lòng của người ta, như Ngài đã biết những sự đang có ở trong lòng của Ca-in vậy. Bất kỳ một người nào còn mang trong lòng mình những tư tưởng ác, như cay đắng, thù hận, ganh ghét, đố kỵ, tham lam, gian dối, không vâng lời, thì dù người đó có đáng lẽ nhiều hay quý giá như thế nào thì Đức Chúa Trời cũng không nhận những của lễ của người đó. Vì Đức Chúa Trời không muốn của lễ, nhưng Ngài muốn sự vâng lời.

Chúng ta hãy xem Kinh-Thánh đã chép gì về của lễ người ta khi dâng lên cho Đức Chúa Trời và hậu quả của việc khi của lễ dâng lên mà không đẹp lòng Đức Chúa Trời đã xảy ra như thế nào.

Công vụ các sứ đồ 4:31-37 > 5:1-11: **Khi đã cầu nguyện, thì nơi nhóm lại rúng động; ai nấy đều được đầy dẫy Đức Thánh Linh, giảng Lời của Đức Chúa Trời cách dạn dĩ. Và, người tin theo đông lắm, cứ một lòng một ý cùng nhau. Chẳng ai kể của mình là của riêng; nhưng kể mọi vật là của chung cho nhau. Các sứ đồ lại lấy quyền phép rất lớn mà làm chứng về sự sống lại của Đức Chúa Jê-sus Christ; và hết thầy đều được phước lớn. Vì trong tín đồ không ai thiếu thốn cả, bởi những người có ruộng hay nhà, đều bán đi, bán được bao nhiêu tiền cũng đem đến đặt dưới chân các sứ đồ; rồi tùy theo sự cần dùng của mỗi người mà phát cho. Vậy có Giô-sép mà các sứ đồ đặt tên là Ba-na-ba, nghĩa là con trai của sự yên ủi, về họ Lê-vi, quê hương tại Chíp-rơ, có một đám ruộng, bán đi, đem tiền đặt nơi chân các sứ đồ. Nhưng có một người tên là A-na-nia, thuận với vợ là Sa-phi-ra, bán gia sản mình, và đồng mưu với vợ, giữ lại một phần tiền giá bán; rồi mới đem phần còn lại đặt dưới chân các sứ đồ. Phi-e-rơ bèn nói với người rằng: Hỡi A-na-nia, sao quỷ Sa-tan đã đầy dẫy lòng ngươi, đến nỗi ngươi nói dối cùng Đức Thánh Linh, mà bớt lại một phần giá ruộng đó? Nếu ngươi chưa bán ruộng đó, há chẳng phải là của ngươi sao? Khi bán rồi, giữ giá đó há chẳng được sao? Điều đó nhập vào lòng ngươi thế nào? Ấy chẳng phải ngươi nói dối loài người, bèn là nói dối Đức Chúa Trời. A-na-nia nghe nói bấy nhiêu lời, thì ngã xuống và tắt hơi; phàm người nào hay điều đó đều sợ hãi quá đỗi. Nhưng các gã trẻ tuổi đứng dậy khâm liệm thầy người và đem đi chôn. Khỏi đó độ ba giờ, vợ người bước vào, vốn chưa hề biết việc mới xảy đến. Phi-e-rơ cất tiếng nói rằng: Hãy khai cho ta, ngươi đã bán đám ruộng giá có ngân ấy phải không? Thưa rằng: Phải, giá ngân ấy đó. Phi-e-rơ bèn nói rằng: Sao các ngươi dám đồng mưu để thử Thánh Linh của Chúa? Kia, chân những kẻ chôn chồng ngươi đang ở ngoài cửa, họ sẽ đem ngươi đi luôn. Chính lúc đó, nàng té xuống nơi chân Phi-e-rơ và tắt hơi. Các gã tuổi trẻ trở về, thấy nàng đã chết, bèn khiêng đi chôn bên chồng nàng. Cả Hội thánh đều rất sợ hãi, cho đến người nào nghe tin cũng vậy.**

Tự các của lễ không có tội, cũng không phải là vật ô-úế, nếu các vật đó không bị coi là ô-úế, nhưng thái độ của người dâng của lễ có thể khiến kẻ dâng trở thành tội nhân, thậm chí những của lễ người ta dâng đó không đúng theo luật pháp cũng khiến kẻ dâng và vật dâng trở nên ghớm ghếc ở trước mặt Đức Chúa Trời.

Vì thân thể của người tin Chúa được gọi là đền thờ của Đức Chúa Trời, vì thế cho nên những người tin Chúa phải nhận biết luật pháp của Đức Chúa Trời và phải vâng phục luật pháp của Đức Chúa Trời cách trọn vẹn và người ta phải ăn ở ngay thẳng ở trước mặt Đức Chúa Trời, vì môi miệng của người tin Chúa được coi là bàn thờ dâng của lễ thiêu, là bàn thờ xông hương, là bàn để bánh trần thiết, vì hết thầy mọi người tin Chúa phải trở nên một dân thánh, một nước thầy tế lễ cho Đức Chúa Trời.

Phục truyền luật lệ ký 23:17-25: **Trong vòng con gái Y-sơ-ra-ên, chớ có người nào chuyên sự buôn hương; trong vòng con trai Y-sơ-ra-ên cũng chớ có người nào chuyên sự tà dâm. Mặc dầu sự hứa nguyện người thể nào, chớ đem vào nhà của Giê-hô-va Đức Chúa Trời người, hoặc tiền công của một con đĩ, hay là giá trả cho một con chó; vì cả hai đều lấy làm ghớm ghếc cho Giê-hô-va Đức Chúa Trời người. Người chớ đòi lời lãi gì nơi anh em mình về tiền bạc, về đồ ăn hay là về món nào mặc dầu người ta cho vay, để ăn lời. Người được phép lấy lợi người ngoại bang, nhưng chớ lấy lợi anh em mình, để Giê-hô-va Đức Chúa Trời**

người ban phước cho người về mọi việc người sẽ làm trong xứ mà người sẽ vào để nhận lấy. Khi người hứa nguyện cùng Giê-hô-va Đức Chúa Trời người, thì chớ trì hoãn làm cho xong; vì Giê-hô-va Đức Chúa Trời người hẳn sẽ đòi sự hoàn nguyện ấy; bằng chẳng làm cho xong, người sẽ mang lấy tội. Nhưng nếu người không hứa nguyện, thì không phạm tội. Khi mỗi người đã hứa cùng Giê-hô-va Đức Chúa Trời người một sự hứa nguyện lạc ý, thì khá cẩn thận làm trọn lời ra khỏi miệng mình đó. Khi người vào vườn nho của kẻ lân cận mình, thì có phép ăn nho, tùy theo miệng ăn ngon cho no nê, song không được bỏ trong giỏ mình. Khi người vào đồng lúa mì của kẻ lân cận mình, thì được phép lấy tay rút gié lúa; nhưng chớ đặt lưỡi hái vào đồng lúa mì của kẻ lân cận mình.

Người tin Chúa phải cẩn thận về công việc của mình cũng như mọi công việc mà người ta gọi là nghề nghiệp mà mọi người đều cần phải có công việc làm để nuôi sống mình hoặc cho gia đình của mình. Nhưng công việc mà người ta làm đó có thể được gọi là chiếc áo có ảnh hưởng tới sự sống của linh hồn mình, vì có những công việc mà người ta làm dường như chính đáng vì người ta phải bỏ công sức của mình để làm lấy tiền nuôi sống bản thân hoặc cho gia đình, nhưng có những công việc bị luật pháp của Đức Chúa Trời cấm, như làm tượng chạm, tượng đúc, điêu khắc hoặc tranh vẽ mà người thế gian gọi đó là nghệ thuật, hoặc là đồ trang sức, hoặc làm đồ người ta dùng để cúng thần tượng như các loại nhang, hương, bát nhang, đèn, bàn thờ, đồ dùng cho việc thờ cúng thần tượng cùng các công việc có liên quan đến sự thờ lạy thần tượng, hình tượng, hay là công việc phục vụ liên quan đến sự thờ lạy hình tượng của thế gian, hoặc làm người tham gia công việc xây dựng những nơi thờ lạy thần tượng hư không hoặc làm người phục vụ công việc thờ lạy thần tượng hoặc nhận gia công, chế tạo, chế biến những sự phục vụ cho việc thờ lạy thần tượng cũng bị coi là chiếc áo nhơ nhớp ở trước mặt Đức Chúa Trời, vì khi người ta sử dụng các vật đó, người ta sẽ nói các lời dù nghe như khen là khéo, là đẹp, là tốt, là ngon... thì những sự đó coi như lời rửa sả đối với người nào đã làm công việc đó ở trước mặt Đức Chúa Trời.

Tất cả mọi công việc mà người ta đã làm ra, dù có thể người đó không biết là công việc đó là vi phạm mạng lệnh của Đức Chúa Trời, thì người đó vẫn phải mang lấy tội mình và bởi sự vi phạm đó sẽ khiến cho thân thể của người đó bị ô-ước và ma quỷ sẽ nhân dịp đó mà kiện cáo người đó ở trước mặt Đức Chúa Trời hoặc chiếm đoạt, cầm buộc thân thể của người đó làm đồ dùng cho sự gian ác. Khi người nào tự trong lòng đã quyết định dâng điều gì, vật gì cho Đức Chúa Trời, thì ngay khi người đó có quyết định đó, thì Đức Chúa Trời đã nhận biết vật đó, điều đó, sự đó đã thuộc về Ngài rồi, nhưng khi người đó thay đổi quyết định của mình, không dâng cho Đức Chúa Trời nữa, hoặc giảm bớt con số, giảm bớt giá trị của điều mình đã quyết định dâng, thì sự toan tính đó bị coi là ăn cắp của Đức Chúa Trời. Dù công việc của những người làm những sự mà luật pháp của Đức Chúa Trời cấm mà những người khác không biết, thì không phải vì người ta không hay biết công việc mà người đó sẽ làm, mà người ấy thoát khỏi sự phán xét của Đức Chúa Trời, như sự nói dối của vợ chồng A-na-nia đã làm đó không ai biết, nhưng Thần của Đức Chúa Trời biết.

Những sự toan tính ác ở trong lòng của người ta đối với Đức Chúa Trời cũng như chiếc áo nhơ nhớp vậy

Sáng thế ký 35:3-4: Đoạn, chúng ta hãy trở dậy, đi đến Bê-tên, nơi đó ta sẽ lập một bàn thờ cho Đức Chúa Trời, là Đấng đã trả lời ta trong lúc nguy hiểm, và đã phù hộ ta trong khi đi đường. Họ bèn đưa cho Gia-cốp các tượng thần ngoại bang của mình, và các vòng đeo nơi tai; rồi người chôn mấy vật đó dưới gốc cây để bọp, gấn thành Si-chem.

Chữ Bê-tên - Bethel^{H1008} chép trong câu 3 trên, đó là chữ בֵּית־אֵל - Beyth-'El, số 1008 ra từ chữ בַּיִת - bayith, số 1004 và chữ אֵל - 'el, số 0410 của tiếng Hê-bơ-rơ, có nghĩa là: *“nhà của Đức Chúa Trời”, nơi ở của thần thánh, nơi ở của những người anh hùng, của những người có quyền phép, của những người có danh chức lớn, của những người có sức mạnh, nơi của những sự vĩ đại, nơi ẩn nấu, trú ẩn của người và súc vật, thân thể của con người, nơi ở của ánh sáng và bóng tối, nơi chứa được cả gia đình, cho các gia đình cùng dòng dõi, gia đình và các con cháu, gia đình của các con cháu như một tổ chức;*

Chữ lập - make^{H6213} chép trong câu 1 trên, đó là chữ עָשָׂה - 'asah, số 6213 của tiếng Hê-bơ-rơ, có nghĩa là: *làm, tạo nên, hoàn thành, chăm sóc, sắp xếp, quan sát, chiếm hữu, kỷ niệm, bổ nhiệm, phong chức, thiết lập, thực hiện, gìn giữ, duy trì;*

Chữ bàn thờ - altar^{H4196} chép trong câu 1 trên, đó là chữ מִזְבֵּחַ - mizbeach, số 4196 ra từ chữ זָבַח - zabach, số 2067 của tiếng Hê-bơ-rơ, có nghĩa là: *bàn thờ, nơi giết, nơi làm cho chết, để làm vật dâng tế lễ, để được dâng lên bằng lửa, để dâng vật hy sinh làm của tế lễ; nơi làm cho chết theo sự phán quyết thánh;*

Như chúng ta đã biết Lời của Đức Chúa Trời đã chép trong sách Sáng thế ký đó là nền tảng của những sự

mà chỉ những người được Đức Thánh Linh tỏ cho thì mới biết ý nghĩa của những sự sâu nhiệm của Lẽ thật được giấu trong những sự mà Đức Giê-Hô-Va đã khiến được xảy ra trong sự mưu luận của Ngài mà thôi.

Bê-tên là bóng về nhà của Đức Chúa Trời, là nơi những người được cứu chuộc bởi huyết của Đức Chúa Jêsus Christ và được nên thánh bởi quyền phép của Đức Thánh Linh và Lẽ thật, mà đền thờ của Giê-Hô-Va Đức Chúa Trời tại Giê-ru-sa-lem đó là bóng về thân thể của những người được gọi là dân thánh, là chức thầy tế lễ nhà Vua trong danh của Đức Chúa Jêsus Christ.

Trong ngày của Chúa, tại nơi Hội-Thánh của Đức Chúa Jêsus Christ, hết thảy những người tin Chúa đến nơi đó để thờ phượng Chúa và tại đó, họ được nghe Lời của Đức Chúa Trời hằng sống, thì họ sẽ nhờ quyền phép của Lời hằng sống và bền vững của Đức Chúa Trời cùng quyền phép của Đức Thánh Linh mà họ được trở nên đền thờ của Đức Chúa Trời và môi miệng của họ được trở nên bàn thờ dâng của lễ cho Đức Chúa Trời. Chính quyền phép của Lời Đức Chúa Trời tái tạo họ trở thành đền thờ của Đức Chúa Trời, chứ không phải người ta sử dụng sức lực của xác thịt mình mà lập được một đền thờ như người ta vẫn khoe họ xây nhà thờ cho Chúa.

Đức Chúa Trời mà chúng ta thờ phượng và hầu việc là Thánh, Ngài toàn năng. Ngài không cần chúng ta xây dựng nhà cho Danh Ngài, vì xưa kia vua Sa-lô-môn đã xây cất cho Đức Giê-Hô-Va một cái nhà, nhưng Đức Giê-Hô-Va không ở trong nhà do tay người ta làm ra, mà chính Ngài sẽ dùng Lời hằng sống và bền vững của Ngài để khiến thân thể chúng ta trở nên đền thờ cho Danh Ngài ngự và tại nơi đền thờ đó, Danh Đức Giê-Hô-Va được tôn cao và muôn dân trên đất này sẽ nhận biết Danh Ngài qua các bàn thờ trong các đền thờ bởi quyền phép của Lời hằng sống và bền vững của Đức Chúa Trời mà được dựng nên.

Trở lại với việc Gia-cốp xử lý **các tượng thần ngoại bang của mình, và các vòng đeo nơi tai.**

Sáng thế ký 35:4: Họ bèn đưa cho Gia-cốp các tượng thần ngoại bang của mình, và các vòng đeo nơi tai; rồi người chôn mấy vật đó dưới gốc cây đẻ bộp, gần thành Si-chem.

Bản King James version chép: ⁴And they gave^{H5414} unto Jacob^{H3290} all^{H3605} the strange^{H5236} gods^{H430} which^{H834} were in their hand^{H3027}, and all their earrings^{H5141} which^{H834} were in their ears^{H241}; and Jacob^{H3290} hid^{H2934} them under^{H8478} the oak^{H424} which^{H834} was by Shechem^{H7927}.

Chữ **chôn** - **hid**^{H2934} chép trong câu 4 trên, đó là chữ **חָבַט**-**taman**, số 2934 của tiếng Hê-bơ-rơ, có nghĩa là: **giấu đi, chôn vùi, che giấu một cách bí mật để người khác không thấy được;**

Chữ cây **đẻ bộp** - **the oak**^{H424} chép trong câu 4 trên, đó là chữ **אֵילָן**-**'elah**, số 0424 ra từ chữ **אָיִל**-**'ayil**, số 0352 của tiếng Hê-bơ-rơ, có nghĩa là: **cây đẻ, con chiên con, cột trụ, trụ cửa, người lãnh đạo, người mạnh sức;**

Việc Gia-cốp chôn các vật bị coi là ô-uế đó là bóng về sự ăn năn xưng ra các tội lỗi của mình làm theo mạng lệnh của Đức Chúa Trời, mà cây **Đẻ bộp** đó là bóng về Đức Chúa Jêsus Christ, Danh ngài được xưng là Lời Đức Chúa Trời. Trong ý nghĩa gốc của chữ cây **Đẻ bộp** còn có nghĩa là **chiên con, là cột trụ, cột cửa, người lãnh đạo, người mạnh sức**, đó là bóng về Lời của Đức Chúa Trời cả luật pháp và Lẽ thật. Khi chúng ta vâng giữ Lời Chúa mà ăn năn các tội lỗi kín giấu của mình, thì tội lỗi của chúng ta đã được tha thứ, vì chính Lời của Đức Chúa Trời đã gánh lấy tội lỗi của chúng ta và việc Gia-cốp chôn các thần tượng hư không đó là bóng về các tội lỗi của chúng ta khi đã xưng ra trong sự ăn năn, thì sẽ được chôn giấu trong Đức Chúa Jêsus Christ, Danh Ngài được xưng là Lời Đức Chúa Trời. Như vậy, ma quỷ không thể lấy cớ gì để kiện cáo chúng ta nữa. Việc Gia-cốp và mọi người trong nhà của Gia-cốp đã vâng theo tiếng phán của Đức Chúa Trời mà làm sạch mọi thần tượng hư không của thế gian ra khỏi thân thể của mình cùng cùng ra khỏi nhà của mình đó là bóng về người tin Chúa cất bỏ lòng mình và cũng là bóng về sự báp-tem trong Lời của Đức Chúa Trời vậy, như Lời Chúa có chép:

Cô-lô-se 2:11-15: Anh em cũng chịu cắt bì trong Ngài, không phải phép cắt bì bởi tay người ta làm ra, nhưng là phép cắt bì của Đấng Christ, là lột bỏ xác thịt của chúng ta. Anh em đã bởi phép báp-tem được chôn với Ngài, thì cũng được sống lại với Ngài bởi đức tin trong quyền phép Đức Chúa Trời, là Đấng đã khiến Ngài từ kẻ chết sống lại. Khi anh em đã chết bởi tội lỗi mình và sự xác thịt mình không chịu cắt bì, thì Đức Chúa Trời đã khiến anh em sống lại với Đấng Christ, vì đã tha thứ hết mọi tội chúng ta: Ngài đã xóa tờ khế lập nghịch cùng chúng ta, các điều khoản trái với chúng ta nữa, cùng phá hủy tờ khế đó mà đóng đinh trên cây thập tự; Ngài đã truất bỏ các quyền cai trị cùng các thế lực, dùng thập tự giá chiến thắng chúng nó, và nộp ra tỏ tường giữa thiên hạ.